

TSUNAMI

IV/4

Volání tajemných dleek
Lepi tě pokračé se všim všudy
Ahoj - odpoviš
a pak už posloucháš to znáš
Kudy - tudy - kudy - tudy

/ Lenka/

Kde se zastavil čas
/ písňový text /

Sedím pod kaštanem u zrušeného nádraží
slunce páří s ráncem když léto scedek nardí
Vagón odstavený na zasklepené koleji
stín je unavený až oči a něho bolejí

HiTady se čas zastavil

jak poutník co měl říšeň
co bych dal za těch pár chvil
smířím nestárnout a křáknit Tvoji písň

sdá jsem s Tebou býval co řekl jsem si bezkých
vš
sám jsem nejezdil ve dvou jsme chtěli poznat
svět

Vlaken jindy stopem a vědycky s plnou bagáží
až jednou vystoupil jsem sám u tohoto nádraží

Sedím pod kaštanem u zrušeného nádraží
jsem sám jako kámen co na hledinu nardí
Vagón odstavený na zasklepené koleji
v srdci už nic není a oči od sls bolejí

/ Stanča - Táta /

verše pro tebe verše pro tebe verše pro tebe

G e n e r a c e

S počucíky dandven
sledují hřibata ve vyběhu.
Marná snaha překročit.
Znovu a znovu krev se plní.
Když kopatím přece jen
otevrou cestu k obsoru,
leak v očích divsků
svěstaje pohorbení.

C e k d y ž

Každý rád zvažuje
posornost druhých.
Ručička mineife
protradí váhu přisně.
Obklopeni lidmi a sdvoletostmi
jeme vlastněni sebe zatrocení.
Ale co když uvnitř
raší něco křehkého,
a nikdo o to nestojí,
nikoho to nezajímá...

oo

L a h v o v á p o š t a

Už nepotřebuji mluvit
k oslavě života.

Co bych dal za stisk,
úsměv, pohlazení.

Pořád slyším klepání,
ale za dveřmi nikdo není.

Tak alespoň skládám
slova do řádků

a z ostrova bílého prostěradla
je tajně pouštím na vodu.

A ještě stále věřím
ve šťastnou náhodu.

R a d o s t

Jdu ranním mrholením.

Ulice plné tučňáků,
brodicích se v loužích
starostí.

Jsi ještě obalena
rojem snů,

ale když si tě uvědomím spící
nebo spatřím na ulici,

aniž bys tušila,
rozprostře se ve mně pocit
prostý smutku.

Snad proto, že jsi na světě
taky trochu pro mne.

verše pro tebe verše pro tebe verše pro tebe

vybrány z krásné sbírečky Josefa Hrácha -
Akupunktura

Tuto útlou knížečku už v obchodech těžko najde-
te, pro zájemce však prozradím, že ještě několik
"vlastních opisů" doma mám... Patří k mým nej-
oblíbenějším .

Na sídlišti

Sídliště se protáhlo do nového dne
sívlo otevřená domovními vchody
a zasmálo obry s vytečenými roletami
Dna se pomalu přelévá s nádherných aut
vyzpytávaných popelnice a loden s teplými houskami
do houstnoucího řetisku lidí
všeckojícího do autobusů, tramvají a aut
šedivé krychle paneláků
s opalčenými linceš parčíků
utichly s dojezdem sdvíků
a poštovní schránky hladově spalily
svůj příděl denního tisku a nalepaných obálek
Sem tam zavrní dětské kočárky
a radie odhoká celou
dýchací obloží levičku
a jejich vaponinky zapustí kořeny
staré lípy na návsi
To všechno se stěhuje do očí
tě mlá ve čtvrtém patře
která v noční kočilce s šátkem halou krku
spoceným prstíkem maluje na sadýchradě okno
písmenka svého jména

/ Hanka /

Rozhod

Přišel
Ona také
Zavedl ji do hospody
Bez jejího souhlasu
Neptal se na něj
Objednal dvě piva
Pij
Já Ti budu vyprávět

Poslouchala a přemýšlela
Ta slova už někde slyšela
Samé fráze
Nabubřelé věty
Člověku se chce plakat
Jak to kdysi bylo jiné

Nad nimi se vznáší dým
Dým z cigaret
Otravuje tělo i duši
Je neproniknutelný
Ale on pronikne všude
Nemůžeš utéci

Ona vypíná
Nevnímá jeho další slova
Němý film
Pak vrznou židle
Oba vstávají
Podává jí ruku
Přehlédne ji
Tak zítra...

Ona odchází
UŽ nepřijde

/ Lenka /

Hvězdy a světice /Petr Červenka/

V noci bloudíš tou prázdnou ulicí
a v myšlenkách se hroutíš,
hlavu prázdnou po přestálé opici
k hvězdám zvednout zkoušíš

Marně čekáš na pomoc z oblohy
ty opilče hloupý

Sám se musíš postavit na nohy
a nebýt k hvězdám skoupý

.....

Sám se musíš postavit na nohy
a nebýt k hvězdám skoupý
ta pomoc ti nepřijde z oblohy
a život je tak dlouhý

Teď němý stojíš před krásnou světící
a osud změnit zkoušíš

Ten prázdný život a tížící
v nitru smazat toužíš

Na hvězdy hledíš s úctou a obdivem
život zdá se lehčí

Asteroid proletěl nad tvým zenitem
těch dnů předvčerejších

Asteroid proletěl nad tvým zenitem
těch dnů předvčerejších

co smazal jsi jen báječným dotykem
prstů nejjemnějších

—písňový text—

něsněji hladit

něsněji líbat

S něhou kvítek sedit

Jeho něhu hlídat

K sobě se chovat

něsněji

/ a ne se hádat /

něné brát

věsněji

/ o něze bít /

Ve spěchu atomového věku

něze se učít musíme

něsní, jen něsní být

od síťky

skusíme .

Z d v i s t

Zvonek proflal poklid podvečere jako bajonet nepříteláckého vojska. S knížkou založenou prostě jsem se dočourala ke dveřím a dost nevrabivě s nimi škube. Na rohožce v přítai chodby přeliepoval mládeneček v sepraných dřínkách a pomáčkane dřípovce. Jeho prožděné kecky dělaly malé loučičky v prohlubních gumové rohožky. Trochu zamrkal a přiškraceným kláskem se sebe vysoukal, že ho posílá Jerry, jestli bych mu neporečila se psaním, že to trochu škouši. Neměla jsem ani kapku chuti na začínající trampské literáty přetékající laciným sentimentem anebo oblopskou dráždinou, která vyvní vůčiincu hmlivětsky a neotesně. Ale nemohla jsem ho přece vyhnat, i když ve svých letech už mne prvo na ledacos-tek ještě jen otráveně ucedilo, aby se sul a šel dál. A on šel - v poněkdech s profídlovou patou a klubajícím se palcem.

Knihu jsem založila láličkou od šaje a pokymule smoklému mladíkovi s dlouhými sestrymi vlasy, aby se posadil. Sedl si a vlasy mu jako mald hádeta sklouuly přes trudovité oblíčeje. Vůbec se mi nelíbil. A papusevalo mě na něm všechno. Ani se nerozhlédl po pokoji, který byl se svými individuálními motivy naší obloubou. Šchl de kapsy, vydal

usolené desky s různobarevnými vrškami papíru
a zavřel na mne zardlé oči. Nebyl ani trochu
heský.

Snažila jsem se, aby na mne nebyl snít odpor,
a nímž jsem otevřela desky a zkrátka začala se do
kostrebatého písma prvních řádek. Byly překvapivě
dobré, bez lepotnosti a chyb sadáček, lehounké
a harmonické. Zvedla jsem pohled od papíru a po-
dívala se na mladíka - upřeně na mne pozoroval
a rukama šmouhal svůj peršáň vlnitý přehoz na
křesle. Byl fakticky dost očklivý.

Obrátila jsem stránku - jakási esej o blátně
a dešti; proti své vůli jsem byla vtlačena do textu
a doslova si začala lebedit. Úplně jsem zapoměla
na nevhledného tvůrce těchto řádek. Precizně,
brilantní - skoro mi bylo líto, že slánek skončil.
Znova jsem se podívala na usolovaného mladíka.
Kolik mu může být? Osmdesát, devadesát? Pro smě-
nu teď kroužil cedebojnu knoflíkem na opěradle
fotelu.

Vzala jsem do prstů další pouzdraný list
a přečetla několik veršů - pro kristovo noho, vždyť
to jsou sonety, perfektní sonety! Kde k tomu ten
kluk vlastně přišel? Od Jerryho jsem věděla, že
je policem v kovošrotu. Neopsal to někde? Proč
by to ale dělal?

Obrovitá stránky nedošlých a štu,hlída řádky,
dplně se v duchu slykám a nenohu se odtrhnout.
Esvadně spracované přátelství není mluha a žes
nou, s která se už dlouho a bezispěšně pětýkám
a nikdy jsem š to nedokázala dotáhnout do tek
vymakaného konce jako tenhle holousek. Ekologie,
lásko, nealidské vztahy, šebřiček hodnot-pardá,
kam na to tenhle nedospělý mládenček chodí ?
Vždyť on je dobrý, se dobrý-výborný, on je daleko
lepší než já, kam se vlastně na něj vůbec hrabu.
A on si přišel ke mně pro kritiku, pro radu, pro
pomoc... vždyť on by mohl redit mně. Kdyby mi to
tak psalo jako jsem !

Zaklapla jsem desky a civěla na koberec. Mla-
dik si zatím surýval špinavé nehty jedné ruky
do dlaně ruky druhé. Úkosem jsem se na něj podí-
vala a uvědomila ší, že na vlastně strašně zdvi-
dix a že bych si to s ním hned vyměnila i se
cenu té odklivé šlupky, se cenu stráty svých sku-
šeností, depřechů... Tak takhle vypadá zdvist.

Mohla bych na říct, že je to špatně a aby
tého nechal - zbavila bych se konkurence. Nebo
ho k sobě připoutat - a určitě by to pochlo
i mně - v psaní. Nebo, nebo...

Ne - chlapče ještě zmlknutý vyboraf a pokračuj,
nadej se odredit - moje raďy a penoz by ti k ni-
čemu nebyly, máš už tuhle etapu dávno za sebou.

Celý se rozzářil a jakoby i zbehl. Rozhodně
se mi už nezdaří ani ošklivý, ani odporlivý, když
mi v radosti stiskl ruku a vlepil mi jednu upe-
čenou pasu na tvář.

/ HANKA
Hanka

oo

.

Ptal se mě kamarád, jaký je rozdíl
mezi valbloudem a dramedárem.
Sněžu se: Dramedár má jen jeden hrb,
valbloud však dva dostal darom.

Ptal se mě kamarád, jaký je rozdíl
mezi smílou prý a vinou.
Zvážním: Když se dva nasejdou, tak je to smíla
a vina - když se minou ...

/ DŮDEK /

M I Á D Í

... a jejich blesky z očí do očí
a jejich sladké vroucí polibky
a jejich pocit padajících hvězd
a jejich...
začátek konce

... a jejich raný nářek lásky
a jejich první bolest oddání se
a jejich čekání v osamění
a jejich...
První pláč lásky

... a jejich nedočkavé touha návratu
a jejich tisíce stejných myšlenek
a jejich magnetická síťka na toho druhého
a jejich...

Tragické patření jen sobě

... a jejich všechno dát
všechno brát
a hlavně stále
všechno velké
a moc

Romeo a Julie

Petr a Lucie

Ty a já

/ Ivana Hřívová /

MINI PORTRÉT

Y S U H A N I

kontakt se všmi představi

D Ě ě k

/ Pavel Kocur /

Rozuměj mi
A já pochopím tebe
Dej mi své léto a
Oplatím ti létem -
Se všedností i štěstím,
Tvým i mým.

.....

Rozhovor ? Jo, milá slatko, s tímhle si na mě nepřijdete ! Interviewarium odmítal už pan Werich, a to byla jiná kapacita ! Kdepak já a spisovatel ! To já jsem spíš ukecanej, víme ? Nic vám povídat nebudu, já na to nejsem... O sobě ? He ne, to je dneska na drake, říkat něco vo sobě, sviděš když vás kašdej druhej zná a může vás usvědčit ze lži, chápejte. A já strašně rád lžu, teda když píšu, ještě že se pak tomu neříká lež, ale tvůrčí fantasie, cheche. Ale fantasírujte si sama o sobě, třebaš tvůrčně ! To prostě nejde, csobo ! Když jsme se tenkrát domlouvali na tomhle miniportretu, tak jsem pochopitelně věděl, že tam budu muset jednou něco říct, ale to víte, zdálo se mi to daleko. A teď najednou honem, další číslo čeká ! A co mám jako říkat, prosím vás ?

Lidi, takhle jsem já ? Jo, šedná sláva, já vím,
Šta vás to na vočích. Postava nic moc, co do pohle-
du nejsem příliš zajímavý, ale na to nadejte !
Lidi zdaleka nejsem takový, jak vypadaj, fakt. To
zjistíte nejlíp třeba v pražský trouvaji, když
po poctivým půl roce jedete jednou bez jinde-
ky, a ten pán, co sedí před vámi a vypadá třeba
jako saduzný plánovač, se najednou svedne a vytáh-
ne vočáček, choch. Copak o to, to já taky něco
umím, třeba nadávat ! Nebo šidit lokomotivu. Nebo
kreslit - vojáky a ryši. Proj mně dou...

Literární dráha ?...

Večer

Sedím na srňové kládě,
před sebou mám ohniště,
kolena si tisknu k hlavě -
prý mám bůžek napíšte !

A tak píšu. Je to psáno,
básnické tak střevo mít...
Konek nějak nesapíná,
ne a ne se zachytit.

Zbytek veselé se řehtá
a já se tu smát mám.
Kondr na krku mě lehtá
a když plácnu - není tam.

Teď se asi sdejdou někdo
na večeři - druhý chod,
Kubík už si tedy čeká,
já si skočím na schod.

Tak takhle to začalo. Já, milá moje, spočítejte si to sama - teprve veš Brončový léta páně vosmdesát pět, tuším, to píšu taky něco pro někoho jinýho, než pro sebe. A on to máš Lenka, znáte ji ? T o vona je vám takovej ten lovec, co vyhledává a vytahuje na sluníčko takový ty umrněný talentiky, co se potom skládaj v jeden trošičku větší talentik, zvanéj YSUWANI. A má s tím jenom práci, holka.

Sám se potloukáš
Všádnou ruce v kapsách
A líbí se ti, kdyžá prái.
V dopisních papírech
Kousičky básniček
Pár starých fotek
A nových nápadů
A dvoukorun hediš do kašny
A pak přemýšlíš o tom
Jestli to někomu bude stát za to,
aby ji vyloučil...

Takže tak se to moje první trochu zdatilejší dílko dočkalo překlepnutí na stroji s takovýho toho minimověřejnosti. A že prej to tak úplně k vodstřelů nebylo, tak to zkouším znova a znova, třeba se mi jednou podaří napsat i něco docela hezkýho.

Konec administrativy

Čoudem řízení
přišla mi listina.
Práce je povinná
-láďost vyřizena.

Přišla mi dopisem,
s úředním nadpisem,
s podivným podpisem-
-já koukat zůstal jsem

Podpis je razítko!
To Guinness nezapsal..
Že by se ředitel
razítkem podepsal?

Pracovní taktika
/už ho ruka bolí/:
Na podpis čekají
listiny denně stěly.

Sekretářka sama nohá
už dopisy štumpluje...
Jenže mě tak napadá
-co když někdo fixluje?

Kdoví, kolik ředitele
razítek je na podniku !
Co když každý náčelník
už má podpis na razítku?

co když mistr razítkem svým
podpisuje výplatnice !?
Podpis strádá průkazností svou
-vždyť razítkují úřednice!

Konec administrativě!!
Nějsem k firmě "Grafiko".
Za bakšiš mi vyřizují
z gury "Dědek" razítko!

Co ? Co říkáte ? Že vám tohle o mně sta-
čí ?

Ne počkejte, já vám přeci žádný rozhovor
neposkytoval ! Haló, haló...no osoba, kam jdete...
ne počkejte přeci...!

P.S. Trochu víc mě nohá sníte z svých pokusů
o povídky, ale co jsem měl teď dělat, když Lenka
chtěla tentokrát něco kratšího, no řekněte...!

oooooooooooooooooooooooooooo

Pro všechny štěstí z příspěvků Dědek sestavila
a vybrala ~~pro vás~~

Lenka

Všech korektůr, přátelů a příznivců
TRUNAMI přeju pěkné léto, hodně odpo-
čků a plně zdraví

Lenka

TRUNAMI

ročník IV., číslo 4

odpovědná redaktorka:

Lenka/Alena Tušimová, Kobraňská 218,

43151 Klášterec nad Ohří,

tel. 935763/

veškeré příspěvky, ústupy a kritiky zasí-
lejte na její adresu

nevyžádané příspěvky se nevracejí

toto číslo vyšlo 1.7.1987

uzávěrka dalšího čísla 29.8.1987